

การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการสร้างนวัตกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการด้านการท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นของจังหวัดอุบลราชธานี
ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

The Collaboration Development of UBRU Students' Communicative Skills for Creating Learning Innovation in Tourism, Arts and Culture, and Local Wisdom in Ubon Ratchathani Province of UBRU

นันทน์ภัส อยู่ประยงค์* วิลาสินี คำห่อ

Nannapat Yooprayong,* Wilasinee Khamhor

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี*²

Faculty of Humanities and Social Science Ubonratchathani Rajabhat University

nannapat.y@ubru.ac.th

Received: September 5, 2025 Revised: December 25, 2025 Accepted: February 13, 2026

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีจุดประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นของจังหวัดอุบลราชธานี 2) เพื่อพัฒนาทักษะการใช้นวัตกรรมดิจิทัลในการนำเสนอข้อมูลภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นของจังหวัดอุบลราชธานี 3) เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้โดยใช้นวัตกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการด้านการท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นของจังหวัดอุบลราชธานีเป็นภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ในรายวิชาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ตัวอย่างเป็นนักศึกษา หลักสูตรภาษาอังกฤษ จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นการสอนแบบเชิงรุก (Active Learning Instruction) และใช้การสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) วิธีการเก็บข้อมูลเป็นการสังเกตอย่างมีส่วนร่วม (Participant Observation) และการประเมินจากนวัตกรรมหรือวิดีโอคอนเทนต์ (Video Contents)

ผลการวิจัยพบว่า มีผลการวิจัยพบว่าถึงแม้ว่าทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในอุบลราชธานีและทักษะดิจิทัลจะเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 แต่พบหลายปัจจัยที่ต้องต่อยอดเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา เพื่อนำไปสู่การสร้างนวัตกรรมในรูปแบบวิดีโอคอนเทนต์ รวมถึงปัญหาในการใช้นวัตกรรมดิจิทัลในการนำเสนอข้อมูลการท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษ จึงยังไม่สามารถที่จะนำมาเผยแพร่สู่สาธารณชนได้ เนื่องจากการวิจัยครั้งแรกเพื่อศึกษา

ภาพรวม และยังต้องมีการพัฒนาต่อไป อีกทั้งปัจจัยทางด้านการรับรู้ความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมที่มีผลต่อการสร้างนวัตกรรมเป็นภาษาอังกฤษสำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

คำสำคัญ: นวัตกรรมการเรียนรู้ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ จังหวัดอุบลราชธานี วิดีโอคอนเทนต์

Abstract

This research aims to 1) develop English communicative skills of students related to tourism, arts and culture, and local wisdom of Ubon Ratchathani province; 2) enhance students' abilities to use digital innovations in presenting information in English about tourism, arts and culture, and local wisdom of Ubon Ratchathani province; 3) disseminate knowledge through integrated learning innovations concerning tourism, arts and culture, and local wisdom of Ubon Ratchathani province in English, specifically for third-year English major students in the Bachelor of Arts in English program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Ubon Ratchathani Rajabhat University, in the subject "Reading English for Lifelong Learning."

The sample group consisted of 50 students from the English major program. The research instruments included active learning instruction and focus group discussions. Data collection methods involved participant observation and assessments based on innovations or video content.

The research findings revealed that the communicative skills and the digital skills of the students under study increased from a pre-test significantly at the 0.05 level. However, there were still multiple factors that needed further development to enhance students' English communication skills, and video content creation to be able for public dissemination, especially tourism-related information in English. Therefore, this study was mainly an initial study to explore the overall context. Further development is required. Additionally, the students' awareness of cultural differences significantly affects the creation of English innovations targeted at international tourists.

Keywords: Learning Innovation, Communicative Skill, Ubon Ratchathani Province, Video Content

บทนำ

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 จากการศึกษาของมณี จำปาแพง, วราภรณ์ ชิดแต้ม และสุรวิธ ช่างโต ได้ศึกษาปัญหาการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษของผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มีต่อการให้บริการการท่องเที่ยวประเทศไทย ได้ระบุว่า ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างกว้างขวางและมีบทบาทสำคัญอย่างมากในแต่ละสาขาอาชีพ โดยบุคคลที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้นั้นจะได้ประโยชน์มากและมีโอกาสที่ดีในการพิจารณาเข้ารับเข้าทำงาน และเลื่อนตำแหน่ง ดังนั้นผู้ที่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้นั้น จะได้เปรียบมากในการประกอบอาชีพในด้านต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะธุรกิจที่มีความเกี่ยวข้องกับชาวต่างชาติ รวมไปถึงอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา และอุตสาหกรรมรวมทั้งงานบริการทั้งด้านการโรงแรม ด้านการท่องเที่ยว ด้านการประชาสัมพันธ์และการที่สามารถเข้าทำงานในองค์กรระหว่างประเทศได้อีกด้วย

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาของนาถฤทัย ทองจันทร์ (2560) ได้ระบุว่า สาเหตุที่สำคัญหนึ่งสำหรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและการโรงแรมในประเทศไทยนั้น บุคลากรในสายงานมีความรู้ความสามารถและทักษะในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ยังไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน โดยได้อ้างจากการศึกษาซึ่งสอดคล้องกับพิกุล สายดวง และชญานันท์ ปิติกรพวงเพชร (2560) ได้ระบุว่า พบปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษของบุคลากรในโฮมสเตย์และประชาชนในชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวแล้ว นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ไปเที่ยวในชุมชนได้ระบุว่ายังขาดข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวหรือการท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษเพื่อจะได้ช่วยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้นำไปศึกษา ก่อนตัดสินใจมาเที่ยวและมาศึกษาแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน รวมถึงการทำการกิจกรรมร่วมกับชุมชน ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในการให้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่จะต้องได้รับการพัฒนาต่อไปเพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติเพื่อนักท่องเที่ยวจะได้เรียนรู้ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นของชุมชนอีกด้วย

ในงานวิจัยนี้เป็นการวิจัยและพัฒนามุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการบูรณาการกับทักษะการนำเสนอข้อมูลผ่านคลิป์วิดีโอและสื่อดิจิทัลโซเชียลมีเดียบูรณาการความรู้ภาษาอังกฤษทางด้านการท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งยังมีงานวิจัยไม่มากนักที่มีการพัฒนานักศึกษาเอกภาษาอังกฤษให้เป็นผู้ที่สามารถถ่ายทอดข้อมูลต่าง ๆ ผ่านนวัตกรรมดิจิทัลด้านการท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นของจังหวัดอุบลราชธานีเพื่อการเผยแพร่สู่สาธารณะชน งานวิจัยนี้จึงจะเป็นงานวิจัยนำร่องที่จะศึกษาและพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษและการสร้างนวัตกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา และศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่จะมีผลต่อการสร้างนวัตกรรมในรูปแบบวิดีโอคอนเทนต์ สำหรับนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี โดยจังหวัดอุบลราชธานีมีประวัติศาสตร์อันยาวนานและมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่สำคัญและมีความหลากหลายเนื่องจากเป็นจังหวัดที่ผสมผสานประชาชนหลายชาติพันธุ์อันได้แก่ ไทย จีน ลาวและเวียดนาม จึงมีความโดดเด่นและเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของจังหวัดอุบลราชธานี อีกทั้งยังมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติที่สวยงามอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นของจังหวัดอุบลราชธานี
2. เพื่อพัฒนาทักษะการใช้นวัตกรรมดิจิทัลในการนำเสนอข้อมูลภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นของจังหวัดอุบลราชธานี
3. เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้โดยใช้นวัตกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการด้านการท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นของจังหวัดอุบลราชธานีเป็นภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของโครงการวิจัย

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี จำนวน 50 คน ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต ในภาคการศึกษา 2/2567

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎี สมมุติฐาน และกรอบแนวคิดของโครงการวิจัย

ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT)

Pearson (2007) กล่าวว่า การสอนภาษาที่เน้นการสื่อสาร (CLT) เป็นหลักการสอนภาษา (Richards and Rodgers, 2011) ซึ่งมาจากทฤษฎีที่ว่าหลักในการสอนภาษาคือการสื่อสาร ซึ่งมีเป้าหมายให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการสื่อสาร หรือมีทักษะการสื่อสาร หรือกล่าวได้ว่าเป้าหมายคือผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริงที่จะเกิดขึ้นได้ในแต่ละสถานการณ์

Cambridge University ได้ระบุว่า ต้นกำเนิดของการสอนภาษาที่เน้นการสื่อสารหรือภาษาอังกฤษเรียกว่า Communicative Language Teaching: CLT ได้เกิดขึ้นมาจากการสอนภาษาอังกฤษแบบดั้งเดิมในช่วงปี ค.ศ. 1960 ซึ่งการสอนแบบดั้งเดิมจะใช้การสอนภาษาโดยฝึกภาษาจากโครงสร้างไวยากรณ์ ซึ่งได้เกิดคำถามมากมายว่าเหตุใดการสอนแบบเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนสื่อสารภาษาอังกฤษได้ นักภาษาศาสตร์ชาวอังกฤษจึงได้ศึกษาและได้เห็นว่า การสอนภาษาอังกฤษนั้นควรจะเน้นการสอนภาษาที่เน้นความคล่องในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ มากกว่าเน้นในเรื่องของความสามารถด้านไวยากรณ์

การสอนที่เน้นทักษะการสื่อสารมีจุดประสงค์พัฒนาความสามารถในการสื่อสารจากที่ Brandl (2008) ได้กล่าวว่า ความสามารถในการแปลความหมายและพฤติกรรมที่แสดงออกมาทางสังคมที่เหมาะสม ซึ่งผู้เรียนจะต้องสามารถใช้ภาษาเป้าหมายได้ ซึ่งจะต้องประกอบไปด้วยความสามารถทั้ง 6 ด้านดังนี้

1. ความสามารถทางภาษาศาสตร์ (Linguistic competence) ประกอบไปด้วยความรู้เรื่องไวยากรณ์และคำศัพท์

2. ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic competence) ประกอบด้วยความสามารถในการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับแต่ละสถานการณ์ในสังคม

3. ความสามารถด้านการพูด (Discourse competence) ประกอบด้วยความสามารถในการเริ่มสนทนา การเข้าบทสนทนา การดำเนินการสนทนาและการจบการสนทนา

4. ความสามารถด้านกลยุทธ์การสื่อสาร (Strategic Competence) ประกอบไปด้วยความสามารถในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถแก้ปัญหาในการสื่อสารได้ อย่างไรก็ตามการสอนแบบ CLT นี้ Brandl (2008) ได้ระบุว่าความสามารถในการสอนนั้นขึ้นอยู่กับคุณภาพของสื่อการสอนและครูต้องสามารถระบุได้ว่าอะไรที่ดีที่สุดสำหรับการจัดการเรียนการสอน

สมบัติ คชสิทธิ์ และคณะ (2560) ได้ระบุว่า การเรียนที่เน้นสมรรถนะทางการสื่อสาร (Communicative Competency) เป็นการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและยังเป็นการพัฒนาทักษะอื่น ๆ อีกด้วย อันได้แก่ การคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ ทักษะการแก้ปัญหาและการทำงานร่วมกันเป็นทีม ซึ่งเป็นแนวการจัดการเรียนการสอนที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้จริงและมีประสิทธิภาพมากกว่าแบบอื่น ๆ

สรุปการสอนภาษาแบบ CLT เป็นการสอนภาษาเพื่อเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงได้อย่างคล่องตัว โดยเน้นการเรียนภาษาที่เน้นให้ผู้เรียนสื่อสารโดยใช้รูปแบบการสอนที่ไม่เน้นการแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาในทันที แต่เน้นการพูดประโยคตามแบบเจ้าของภาษาในชีวิตจริง โดยในการสอนผู้เรียนจะต้องบรรลุเป้าหมาย 6 ด้านคือ มีความรู้ด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ที่จำเป็นในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ความสามารถในการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ การเข้าสังคมและวัฒนธรรม มีความสามารถในการพูดได้คล่องแคล่ว และมีทักษะการสื่อสารในการตัดสินใจในการตอบรับในการสนทนาและการแสดงออกอย่างเหมาะสม ประโยชน์ที่จะได้เพิ่มเติมคือทักษะการคิดวิเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์และการทำงานร่วมกันเป็นทีมซึ่งจะสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่จะนำมาใช้ในการดำเนินกิจกรรมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในครั้งนี้

การเรียนรู้เชิงรุก

นักวิชาการจำนวนมากได้ให้ความหมายของการเรียนรู้เชิงรุก Meyers and Jones, Marks, Shenker, Goss & Bernstein อ้างจาก กมล โพธิเย็น (22563) ได้สรุปว่า การเรียนรู้เชิงรุกเป็นการเรียนรู้ที่สำคัญในการพัฒนาทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 เนื่องจากได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะใหม่ ๆ ในการเรียนรู้ ซึ่งเป็นความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ของผู้เรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การทดสอบและการปรับปรุงแก้ไขผลงานร่วมกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้โอกาสผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ ต่อกัน โดยผู้สอนมีบทบาทในการสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากกว่าที่ผู้เรียนจะได้รับความรู้จากการบรรยายเพียงอย่างเดียว การเรียนรู้เชิงรุกเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมกับการทำกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย ตัวกิจกรรมมีการส่งเสริมหลายทักษะทั้งทักษะการคิด การสื่อสาร การนำเสนอและการใช้เทคโนโลยีมาประกอบได้อย่างเหมาะสม

กมล โพธิเย็น (2563) ได้ระบุว่า การจัดการเรียนรู้จะประกอบไปด้วย 3 ส่วนคือ

1. ปัจจัยพื้นฐาน คือ การพูดและการฟัง การเขียน การอ่าน และการสะท้อนความคิด
2. กลยุทธ์ในการเรียนรู้คือ แบ่งเป็นกลุ่มเล็ก การร่วมมือในการทำงาน การใช้กรณีศึกษา การใช้สถานการณ์จำลอง การอภิปราย การแก้ปัญหาและการเรียนบันทึกประจำวัน
3. ทรัพยากรที่ใช้ในการเรียนรู้ คือการอ่าน การมอบหมายงานการบ้าน การใช้วิทยากรภายนอก เพื่อช่วยการสะท้อนเรียน ร่วมผลิตองค์ความรู้ ขึ้นอภิปรายสะท้อนคิดให้เห็นสถานการณ์ท้าทายชั้นกระตุ้นสนใจ รวมถึงการใช้เทคโนโลยีในการสอน การเตรียมอุปกรณ์ทางการศึกษา

ในการใช้ทั้งสามองค์ประกอบจะเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการขับเคลื่อนการเรียนรู้เชิงรุก และเป็นแผนที่ผู้สอนจะดำเนินการเรียนการสอนในกรอบทั้ง 3 ประการ

สรุป การเรียนรู้เชิงรุกนั้นเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันทำงานเป็นกลุ่ม ร่วมคิดร่วมสะท้อนคิด ร่วมกันสร้างสรรค์ผลงานให้ออกมาได้ตอบโจทย์หรือบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้สอนจะต้องจัดให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการทั้ง การพูดและการฟัง การเขียน การอ่านและการสะท้อนคิด โดยจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการต่าง ๆ และพัฒนาทักษะที่สำคัญสำหรับศตวรรษที่ 21 ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (ในที่นี้) ทักษะการคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การแก้ไขปัญหา ร่วมกัน โดยมีวิทยากรภายนอกที่มีประสบการณ์ตรงมีส่วนร่วมในการผลิตองค์ความรู้ในด้านที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้

การทบทวนวรรณกรรม/สารสนเทศ ที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปวันรัตน์ นิกิริติโกศล (2559) ได้ศึกษาการพัฒนาวัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับผู้ประกอบการ การร้านขายของที่ระลึก ร้านอาหารและเครื่องดื่มที่เกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า วัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษนั้นสามารถนำไปต่อยอดใช้ในการพัฒนาบุคลากรในพื้นที่ที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน และควรนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาเป็นหลักสูตรระยะสั้น เช่นการจัดการฝึกอบรม

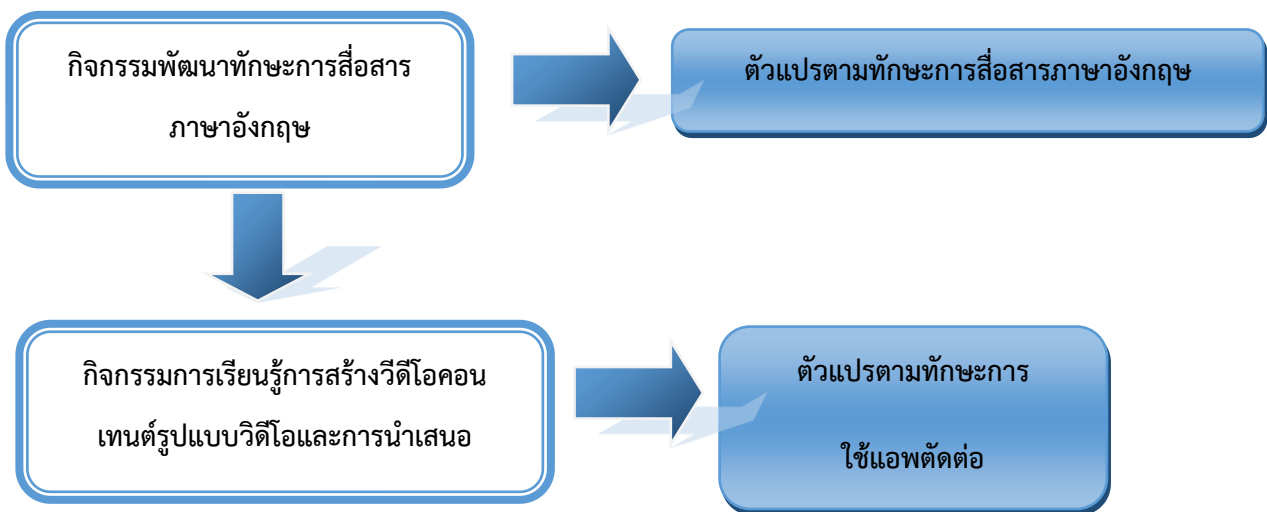
สุภาพร ดวนใหญ่ และพิกุล สายดวง (2561) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาโดยใช้กระบวนการวิจัยเป็นฐาน กรณีศึกษา ชุมชนแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม บ้านปะอาว จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมายมีพัฒนาการทางภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น และการให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ตรงในการลงมือปฏิบัติจัดทำวีดิทัศน์และฐานข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเครื่องทองเหลืองบ้านปะอาวเป็นการทำให้นักศึกษามีส่วนร่วมอนุรักษ์ และเผยแพร่ชุมชนแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม อีกทั้งนักศึกษามีความสามารถที่จะจัดทำวีดิทัศน์และฐานข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษได้

อาทินันท์ แก้วประจันต์ และลักขณา คล้ายแก้ว (2563) ได้ศึกษาการวิจัยและสร้างสรรค์สื่อวีดิทัศน์แนวตั้งเพื่อการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยววัดวิไล อำเภอนองแสง จังหวัดสระบุรีพบว่า ในการทำนวัตกรรมสื่อวีดิโอเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเป็นเรื่องที่ต้องพิถีพิถัน ต้องเป็นสื่อทันสมัย เนื้อหา

ครบถ้วน มีเสียงบรรยายนำฟังเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ชม ตลอดจนต้องประกอบไปด้วยประสิทธิภาพของเครื่องมือและการส่งต่อข้อมูลให้ได้กว้างขวาง

Scotland (2007) ระบุว่าความต้องการบริการที่มีคุณภาพโดยเฉพาะพนักงานการโรงแรมเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลกระทบต่อความต้องการในการจัดการศึกษาและจัดฝึกอบรมเพื่อผลิตทรัพยากรแรงงานที่มีคุณภาพให้กับอุตสาหกรรมโรงแรมและการท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจะคาดหวังจะได้รับบริการที่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ สรุปว่าการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาร่วมกับการให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมกันในการศึกษาและออกแบบนวัตกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในชุมชน ข้อมูลด้านศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นนั้น นอกจากจะเปิดโอกาสให้ได้มีประสบการณ์ตรงในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยการลงทำผลิตภัณฑ์แล้ว ยังได้มีโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้นและได้เกิดประโยชน์ที่แท้จริงให้กับชุมชนอีกด้วย อนึ่งการศึกษานี้ควรได้รับการพัฒนาต่อยอดต่อไปเพื่อให้ครอบคลุมชุมชนที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญและประชาชนในพื้นที่และองค์กรที่เกี่ยวข้องได้รับประโยชน์ด้วยกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยซึ่งเป็นนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต ด้วยการสุ่มเฉพาะเจาะจง Intact class ที่นักวิจัยเป็นผู้สอน จำนวน 1 หมู่เรียน

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาเอกสาร โดยศึกษาจากเอกสารต่าง ๆ เช่น บทความ วารสาร รายงาน วิจัย หนังสือ และเว็บไซต์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

ขั้นตอนที่ 3 การออกแบบบทเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะการตัดต่อวิดีโอเพื่อทำวิดีโอ คอนเทนต์

ขั้นตอนที่ 4 การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนโดยครอบคลุม 3 หัวข้อ หัวข้อที่ 1 ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบ IPA และการนำไปใช้ฝึกปฏิบัติในการร้องเพลงคริสต์มาส แครอล หัวข้อที่ 2 ทักษะการเขียนเพื่อสร้างเนื้อหาในการผลิตนวัตกรรมผ่านสื่อดิจิทัล หัวข้อที่ 3 ทักษะการตัดต่อวิดีโอโดยใช้บริการแอปพลิเคชันฟรี

ขั้นตอนที่ 5 สรุปกิจกรรมการอบรม

ขั้นตอนที่ 6 นำผลงานนักศึกษามาประเมิน

ขั้นตอนที่ 7 สรุปผลข้อมูลงานวิจัยและจัดทำรูปเล่มฉบับสมบูรณ์

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต จำนวน 50 คน

วิธีการเก็บข้อมูล

flowchart TD กิจกรรมการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา

A[เริ่มต้นกิจกรรม] --> B[สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้]

B --> C[กิจกรรมการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบ IPA]

C --> D[ร้องเพลง Christmas โดยเน้นเสียง IPA]

D --> E[ฝึกออกเสียงคำศัพท์และประโยคจากเพลง]

E --> F[กิจกรรมการเขียนคอนเทนต์ภาษาอังกฤษ]

F --> G[ผู้เรียนสร้างสรรค์เนื้อหาภาษาอังกฤษด้วยตนเอง]

G --> H[นำเสนอและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชั้นเรียน]

H --> I[สะท้อนผลการเรียนรู้ (Reflection)]

I --> J[สิ้นสุดกิจกรรม]

flowchart TD กิจกรรมการพัฒนาทักษะดิจิทัล

A[เริ่มต้นกิจกรรม] --> B[แนะนำเป้าหมายทักษะดิจิทัล]

B --> C[กิจกรรมการสร้างสื่อด้วยแอปพลิเคชัน CapCut]

C --> D[ฝึกตัดต่อวิดีโอและใส่เอฟเฟกต์]

D --> E[กิจกรรมการฝึกการนำเสนอในห้องโสต]

E --> F[ผู้เรียนนำเสนอผลงานด้วยสื่อดิจิทัล]

F --> G[กิจกรรมการเรียนรู้อุปกรณ์ตัดต่อในห้องโสตของมหาวิทยาลัย]

G --> H[ฝึกใช้อุปกรณ์จริงและทำงานเป็นกลุ่ม]

H --> I[สะท้อนผลการเรียนรู้และอภิปรายร่วมกัน]

I --> J[สิ้นสุดกิจกรรม]

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ประเมินจากคลิปวิดีโอที่นักศึกษาได้ทำออกมา โดยวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงพรรณนา และเก็บข้อมูลจากการอภิปรายกลุ่ม

แผนการดำเนินงานวิจัย (ปีที่เริ่มต้น-สิ้นสุด)

เดือน	กิจกรรม
1	ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2	ออกแบบกิจกรรมการให้ความรู้ที่เกี่ยวข้องหรือที่จะเป็นประโยชน์ต่อการทำวิดีโอคอนเทนต์
3	บรรยายหัวข้อที่ 1 ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบ IPA และการนำไปใช้ฝึกปฏิบัติในการร้องเพลงคริสมาสต์ แครอล
4	บรรยายหัวข้อที่ 2 ทักษะการเขียนเพื่อสร้างเนื้อหาในการผลิตนวัตกรรมผ่านสื่อดิจิทัล
5	บรรยายหัวข้อที่ 3 ทักษะการตัดต่อวิดีโอโดยใช้บริการแอปพลิเคชันฟรี Capcut
6	วิเคราะห์สรุปผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากวัตถุประสงค์การวิจัยที่จะมีขึ้นการนำผลงานคลิปวิดีโอที่นักศึกษาออกมาเผยแพร่ ในเรื่องของแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดอุบลราชธานีนั้น พบว่า ยังไม่ได้ถึงระดับที่สามารถนำออกมาเผยแพร่ได้ เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นการเริ่มต้นดำเนินการในภาพรวมก่อน จากการประเมินการทำวิดีโอคอนเทนต์ ของนักศึกษา พบปัญหาและข้อจำกัดหลายประการที่จะต้องดำเนินการพัฒนาเพิ่มเติม ในการดำเนินกิจกรรมการวิจัย โดยการอบรมให้ความรู้ข้อมูลด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้โดยผู้เรียนได้ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า มีทักษะการสื่อสารเพิ่มขึ้น ดังตารางข้อมูลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติแบบ Paired Simple t-test ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

รายการ	N	$\bar{X}$ (Mean)	SD	t	df	Sig. (p)	สรุปผล
คะแนนก่อนเรียน (Pre-test)	50	14.82	2.95				

รายการ	N	$\bar{X}$ (Mean)	SD	t	df	Sig. (p)	สรุปผล
คะแนนหลังเรียน (Post-test)	50	20.16	2.41	12.37	49	.000	มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียน ($\bar{X} = 20.16$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียน ($\bar{X} = 14.82$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t(49) = 12.37, p < .05$) แสดงว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการอ่านเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในการดำเนินการวิจัย โดยการอบรมทักษะดิจิทัลและการสร้างวิดีโอคอนเทนต์ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนได้ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในทักษะดิจิทัลเพิ่มมากขึ้นดังข้อมูลในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนทักษะการใช้ดิจิทัลของนักศึกษา ด้วยสถิติ

Paired Sample t-test (n = 50)

การทดสอบ	ค่าเฉลี่ย (Mean)	S.D.	t	Sig.
คะแนนก่อนเรียน	13.44	1.42	100.34	.000*
คะแนนหลังเรียน	20.20	1.40		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Paired Sample t-test พบว่า คะแนนทักษะการใช้ดิจิทัลของนักศึกษาหลังเรียน (Mean = 20.20, S.D. = 1.40) สูงกว่าก่อนเรียน (Mean = 13.44, S.D. = 1.42) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 100.34, \text{Sig.} = .000$) แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ส่งผลให้ทักษะการใช้ดิจิทัลของนักศึกษาเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

ปัญหาที่พบจากการดำเนินงานวิจัยมีดังต่อไปนี้

ในการนำเสนอข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวโดยใช้นวัตกรรมวิดีโอคอนเทนต์ที่มีประสิทธิภาพประกอบไปด้วยหลายปัจจัยและหลายขั้นตอนในการดำเนินการ

1. ทักษะการสื่อสาร

ในการนำเสนอ นักศึกษายังไม่สามารถสื่อสารได้อย่างชัดเจนและเป็นลำดับ ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจที่มาที่ไปและจุดประสงค์ของการนำเสนอ การใช้น้ำเสียงยังไม่ชัดเจน อยู่ในระดับที่ฟังยาก ยังพูดไม่

คล่องแคล่วและยังติดขัด ใช้ภาษาที่คัดมาจากแหล่งข้อมูลที่มีอยู่แล้วโดยไม่ได้เขียนขึ้นเอง และยังไม่ได้มีการประเมินกลุ่มเป้าหมาย จึงทำให้การทำวิดีโอคอนเทนต์ยังไม่น่าสนใจและดึงดูดผู้ฟัง ปัญหาหลัก ๆ ของการสื่อสารที่พบในการประเมินผลงานวิดีโอคอนเทนต์แยกออกเป็นหัวข้อได้ดังนี้

1.1 การออกเสียงผิดเนื่องจากโครงสร้างภาษาไทย

ภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีโครงสร้างที่แตกต่างกันมา ปัญหาที่พบได้แก่

1.1.1 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (Final Consonant) เช่นคำว่า Cat café กลายเป็น “Ca Café” IPA: /'kæt kæ'feɪ/

1.1.2 เสียง “th” ออกเสียงไม่ได้ เช่น I think เป็น “tink” และมักออกเสียง /th/(θ) เป็น /t/ หรือ /s/ IPA: /aɪ θɪŋk/

1.1.3 เติมเสียงสระโดยไม่จำเป็น (Epenthesis) เช่น You can travel by “busa.” /bus/ IPA: /juː kæn 'trævəl baɪ bʌs/

1.1.4 เสียง r และ l สับสน เช่น You can eat it with “lice” /rice/. IPA: /juː kæn i:t It wɪð raɪs/ You can walk along this “load” /road/ IPA: /juː kæn wɔːk ə'ləʊŋ ðɪs roʊd/ สิ่งเหล่านี้ทำให้เข้าใจผิดหรือดูไม่เป็นธรรมชาติ โดยเฉพาะกลุ่มเป้าหมายเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

1.2 ความไม่มั่นใจในการพูด

1.2.1 พูดเบา ติด ๆ ขัด ๆ หรือหลีกเลี่ยงคำที่ออกเสียงยาก

1.2.2 พูดเร็วเกินไป ส่งผลให้การพูดผิดเพี้ยน

1.2.3 ผู้ชมฟังไม่ทันหรือไม่เข้าใจ

1.3 น้ำเสียงและจังหวะไม่เหมือนเจ้าของภาษา

1.3.1 พูดเป็นจังหวะภาษาไทย (monotone) ซึ่งต่างจากภาษาอังกฤษที่มีจังหวะเน้นพยางค์ (stress) และจังหวะสูงต่ำ (intonation)

1.3.2 ทำให้ฟังดูไม่เป็นธรรมชาติ หรือเหมือนการอ่านท่องจำ

1.4 การอ่านผิดคำศัพท์ที่คุ้นในภาษาเขียน

1.4.1 คำศัพท์ที่ไม่ออกเสียงตามที่เขียน เช่น You can eat salmon “แซลม่อน” salad “ซาหัลด์” at Toast and I café. ซึ่งต้องอ่านว่า /แซ-เมน/ และ /ซา-เหล็ด/ IPA: /'sæləd/ IPA: /juː kæn i:t 'sæməŋ/

1.5 ขาดการฝึกออกเสียงอย่างต่อเนื่อง

1.5.1 มีการซ้อมอ่านไม่เพียงพอก่อนอัด เป็นไปได้ว่าไม่ได้เช็คคำอ่าน เลยไม่รู้ว่ามีผิดตรงไหน

1.5.2 ใช้วิธีจำคำพูดจากการอ่าน มากกว่าการฟัง-พูดจริง

1.6 ความท้าทายเรื่องการบรรยาย (Voice-over/Narration)

1.6.1 การออกเสียงไม่ชัด โดยเฉพาะคำเฉพาะทาง เช่น ชื่อสถานที่ วัดนธรรม หรือศัพท์เฉพาะ เช่น Pha Taem is located in Khong-jiem District อ่านคำว่า ผาแต้ม แต่ไม่ได้บอกว่าเป็น National Park

1.6.2 การอ้างถึงคำเฉพาะที่มีคำอธิบายเช่นการอ้างถึงวัดนธรรมหรือบริบทเฉพาะถิ่น ไม่ได้บอกความเป็นมา

1.6.3 เนื้อหาไม่น่าสนใจในมุมมองของนักท่องเที่ยว เนื่องจากบางสถานที่อาจพิเศษสำหรับตัวนักศึกษา แต่ไม่ใช่สำหรับนักท่องเที่ยวส่วนมาก แต่ข้อดีคือเพื่อนักท่องเที่ยวบางคนอาจจะสนใจ

2. คุณภาพของเนื้อหายังไม่เพียงพอ หรือไม่ชัดเจน

2.1 ข้อมูลไม่ครบถ้วนหรือคลุมเครือ เช่น ไม่บอกวิธีเดินทาง ค่าใช้จ่าย หรือช่วงเวลาที่เหมาะสม

2.2 การอธิบายไม่ดึงดูดหรือเข้าไม่ถึงจุดเด่น เช่น ไม่เล่าความเป็นมา วัดนธรรม ไม่บอกถึงความรู้สึกที่ควรสัมผัส

2.3 ไม่เปรียบเทียบกับประสบการณ์สากลที่ผู้ชมที่เป็นนักท่องเที่ยวเคยได้เจอ

2.4 การแปลหรือคัดลอกเนื้อหาโดยไม่ปรับให้เข้ากับผู้ชมทำให้ขาดความน่าสนใจ

2.5 หากคัดลอกเนื้อหาามาแปลโดยไม่เข้าใจจริง จะเสี่ยงต่อการให้ข้อมูลผิดและสื่อความหมายคลาดเคลื่อน ยิ่งเป็นข้อมูลท่องเที่ยว อาจทำให้ผู้ชมหรือกลุ่มนักท่องเที่ยวเข้าใจผิดเกี่ยวกับสถานที่วัดนธรรมหรือข้อควรระวังต่าง ๆ

2.6 อาจเสี่ยงต่อการถูกจัดว่าเป็น “spam content” บน YouTube หรือ Google

3. การใช้สื่อมัลติมีเดีย

ผู้นำเสนอทุกคนมีทักษะในการติดต่อ ออกแบบ นำเสนอภาพและวิดีโอ มีทักษะการออกแบบสื่อ แต่อย่างไรก็ตามหลาย ๆ ผลงานนั้นไม่ได้มีการถ่ายภาพเอง คัดลอกภาพจากอินเทอร์เน็ตมาทำเนื้อหาโดยไม่ใส่เครดิตภาพที่นำมา ซึ่งเป็นปัญหาหนึ่งในการนำสู่การเผยแพร่ อย่างไรก็ตามนักศึกษามีความสามารถในการใช้สื่อและทำวิดีโออย่างคล่องแคล่วและเกิดปัญหาขัดข้องน้อยมาก จนได้ผลงานที่นำมาส่ง และมีปัญหาอื่น ๆ ดังนี้

3.1 การใส่คำบรรยาย (Subtitles) ส่วนใหญ่ผลงานที่ออกมาไม่มีการใส่คำบรรยายภาษาอังกฤษ ดังนั้นเวลานักศึกษานำเสนอจึงยากในการฟังให้เข้าใจ หากออกเสียงไม่ถูกต้อง บางงานฟังไม่รู้เรื่องเลย

3.2 เสียงพูด เสียงบรรยายเบา ชัดไม่พอให้ได้ยินว่าพูดคำว่าอะไรบ้าง จึงทำให้งานออกมายังไม่ได้คุณภาพ

3.3 การออกแบบภาพประกอบหรืออินโฟกราฟิกช่วยอธิบายเนื้อหา ส่วนใหญ่จะคัดภาพมาจากอินเทอร์เน็ตโดยไม่ใส่เครดิตให้ภาพ แต่บางผลงานนักศึกษาตัดต่อวิดีโอเองและไปสถานที่จริงก็มีที่น่าสนใจ แต่อาจมีปัญหาด้านอื่น ๆ ซึ่งทำให้ภาพรวมยังไม่ถึงขั้นที่จะนำมาเผยแพร่สู่สาธารณะได้

4. ปัญหาด้านความน่าสนใจของคอนเทนต์

แข่งขันกับช่องต่างชาติที่มีประสบการณ์สูง ด้านการผลิต เทคนิคการเล่าเรื่องและการเข้าถึงสถานที่

5. ขาดการการวิเคราะห์ผู้ฟัง

เนื่องจากผลงานส่วนใหญ่ ไม่ได้มีการเขียนเนื้อหาขึ้นมาเอง จึงไม่ได้ใช้ในระดับภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันให้คนส่วนใหญ่ได้เข้าใจ แต่มีการใช้ภาษาที่คัดข้อมูลมาจากแหล่งอื่นมาใช้ในการนำเสนอ จึงทำให้วิดีโอคอนเทนต์การเป็นผู้นำเสนอที่ดี ควรมีคุณสมบัติเหล่านี้ เพื่อการนำเสนอที่มีประสิทธิภาพ น่าสนใจ บรรลุเป้าหมาย และสร้างความประทับใจให้กับผู้ฟัง ซึ่งนอกจากนี้ท่านผู้อ่านยังสามารถทำการฝึกซ้อมการนำเสนออย่างสม่ำเสมอ จับเวลา ปรับแก้ให้ลงตัว หรือฝึกพูดต่อหน้าคนอื่นร่วมด้วย

6. การเตรียมตัวและการวางแผน

ในขั้นของการนำเสนอวิดีโอคอนเทนต์ พบว่า นักศึกษาไม่ได้มีการเตรียมตัวและวางแผนที่เพียงพอจะให้การนำเสนอออกมาราบรื่น ยังมีการฝึกซ้อมไม่สม่ำเสมอและพอเพียง ไม่มีการจับเวลา ปรับแก้จนกว่าจะลงตัว แต่ใช้การอัดเลยหรือมีการซ้อมก่อนเล็กน้อย

7. ความมั่นใจและเชื่อมั่น

นักศึกษาผู้นำเสนอวิดีโอคอนเทนต์ยังไม่มั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษตามข้อมูลที่ได้จัดเตรียมไว้ หากมีการเตรียมตัวมาแล้ว นักศึกษาจะนำเสนอด้วยน้ำเสียงที่มั่นคงและส่งถึงผู้ฟังซึ่งมีจำนวนน้อย นักศึกษายังไม่มั่นใจในการเข้ากล้อง ยังคงมีแต่น้ำเสียงที่คลุมเครือและภาพบางคนยังติดการอ่านอยู่ และไม่เป็นธรรมชาติ

8. การเตรียมตัวและการวางแผน

ในขั้นของการนำเสนอวิดีโอคอนเทนต์ พบว่า นักศึกษาไม่ได้มีการเตรียมตัวและวางแผนที่เพียงพอจะให้การนำเสนอออกมาราบรื่น ยังมีการฝึกซ้อมไม่สม่ำเสมอและพอเพียง ไม่มีการจับเวลา ปรับแก้จนกว่าจะลงตัว

9. ขาดความมีเอกลักษณ์

9.1 ด้านการแต่งกายในการนำเสนอไม่เหมาะสมในการทำวิดีโอคอนเทนต์ นักศึกษายังไม่คำนึงถึงการแต่งกายให้เหมาะสมหรือภาพพื้นหลังในการถ่ายทำ บางคนถ่ายทำในห้องนอน บางคนใส่ชุดที่ไม่เหมาะสมและไม่เข้ากับบริบทในการนำเสนอแหล่งท่องเที่ยวในรูปแบบวิดีโอคอนเทนต์

9.2 บริบทวัฒนธรรม บางเรื่องราวบางคำอธิบายที่คนไทยเข้าใจดี อาจต้องปรับให้มีการอธิบายเพิ่มสำหรับคนต่างชาติ

9.3 การเลือกสถานที่และมุมมอง ไม่ค่อยเน้นสิ่งที่น่าสนใจในสายตาต่างชาติ ไม่ใช่แค่สายตาคนไทย

9.4 ต้องพิจารณารูปแบบของแพลตฟอร์มว่าผู้ชมต่างชาติชอบรูปแบบไหน เช่น vlog รีวิว สารคดี เบา ๆ ความยาวควรให้เหมาะสมสำหรับจะเผยแพร่ในแต่ละแพลตฟอร์ม

10. ปัญหาด้านลิขสิทธิ์

10.1 การคัดลอกเนื้อหาจากเว็บไซต์ หนังสือ บทความหรือวิดีโอของคนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต ดูได้จากการลักษณะการนำเสนอที่ยังใช้เป็นการอ่านและการใช้ภาษาที่เป็นทางการ ข้อนี้นี้สำคัญมาก หากเจ้าของลิขสิทธิ์ร้องเรียนการทำวิดีโอคอนเทนต์ยังต้องพิจารณาการเข้าถึงและการแข่งขันด้วย จะต้องทำให้ถึงมาตรฐานหรือสูงกว่าที่ชาวต่างชาติมาทำคอนเทนต์ท่องเที่ยว ซึ่งถ้าหากมีคุณภาพไม่พอการโปรโมทก็จะลำบาก อย่างไรก็ตามหลังจากที่ได้มีการทำชิ้นงานออกมาก็ได้มีการทำการอภิปรายกลุ่มถึงแนวทางในการแก้ไขและพัฒนางานมีแนวทางการพัฒนาดังต่อไปนี้

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษนั้นยังไม่ครอบคลุม จะต้องมีการจัดกิจกรรมให้ครบในทุกด้านของการสื่อสาร ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ด้านคือ ความสามารถทางภาษาสามารถใช้ระบบภาษาได้อย่างถูกต้อง เช่น การออกเสียงแบบ IPA การเลือกใช้คำศัพท์ การใช้ไวยากรณ์ในการเขียนหรือนำเสนอ ความสามารถด้านสังคมภาษาคือใช้ภาษาสื่อสารให้เหมาะกับบริบทสังคมและวัฒนธรรม ความสามารถทางการเชื่อมความให้มีการจัดลำดับความคิดในบทสนทนาและเนื้อหาที่นำเสนอ การใช้ท่าทางหรือภาษากายช่วยสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และการใช้ภาษาสื่อสารให้ถูกต้องตามจุดประสงค์ เช่น การแนะนำร้านอาหารหรือแหล่งท่องเที่ยว ควรใช้ภาษาเชิญชวนอย่างไรให้นักท่องเที่ยวต่างชาติสนใจและเข้าใจจุดประสงค์ที่ต้องการสื่อความหมาย ซึ่งในการศึกษานี้เป็นการศึกษาและวิจัยนำร่องสำหรับงานวิจัยในศาสตร์เดียวกันนี้ได้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาต่อไป ส่วนทักษะดิจิทัลนั้นนักศึกษามีพื้นฐานความรู้ในด้านการใช้แอปพลิเคชันติดต่อแต่ยังไม่ได้ระดับมาตรฐาน และยังมีองค์ความรู้อื่น ๆ ที่สำคัญนอกจากจะใช้งานเป็น ได้แก่ ความตระหนักรู้ของลิขสิทธิ์และการอ้างอิงข้อมูล รูปภาพที่หามาประกอบจากแหล่งต่าง ๆ บุคลิกภาพ การแต่งกาย สถานที่ในการออกกล้องเพื่อการนำเสนอ อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการนำเสนอ นั้นมีความพร้อมแตกต่างกัน จึงทำให้ไม่เป็นไปในแนวเดียวกัน ดังนั้นจึงควรเพิ่มเติมองค์ความรู้ต่าง ๆ นี้เข้าไปในการพัฒนานวัตกรรมนำเสนอข้อมูลการท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นให้ครอบคลุมและรอบด้านจนสามารถผลิตผลงานที่เป็นมาตรฐานที่จะสามารถนำมาเผยแพร่ได้

สรุปผลการวิจัย

จากการอภิปรายกลุ่มในชั้นเรียนนักศึกษาได้ให้คำแนะนำในเรื่องของการเพิ่มรายวิชาเกี่ยวกับการทำนวัตกรรมดิจิทัลและการพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อออกสื่อ และการพัฒนาด้านการเข้าถึงคนต่างวัฒนธรรม เช่น การเข้าถึงคนและวัฒนธรรมกับประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อเข้าถึงคน วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดิจิทัล และควรให้มีการพัฒนางานวิจัยนี้จนได้ผลงานที่มีมาตรฐานและคุณภาพสูงเพื่อการนำเสนอผลงานของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

ข้อเสนอแนะเพื่องานวิจัยครั้งต่อไป

1. งานวิจัยถือเป็นการศึกษาในเบื้องต้น โดยเน้นให้เห็นถึงภาพรวมในการพัฒนานักศึกษาให้มีความสามารถทั้งทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษและการใช้เครื่องมือดิจิทัล การวิจัยต่อไปควรมีการศึกษาต่อยอดในอนาคตเพื่อประโยชน์ของนักศึกษาสูงสุด
2. ควรมีการทำวิจัยเพื่อพัฒนานักศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือดิจิทัลหรือแอปพลิเคชันต่าง ๆ ที่ทันสมัย ให้นักศึกษาได้รู้เท่าทันเทคโนโลยีรวมถึงมีจรรยาบรรณในการสร้างสรรค์ผลงานในลักษณะของการทำวิดีโอคอนเทนต์ เพื่อนำไปสู่การเผยแพร่ต่อสาธารณชน
3. ควรมีการทำวิจัยแบบลงพื้นที่จริงในชุมชนเพื่อสร้างความตระหนักรู้ถึงทรัพยากรการท่องเที่ยว และ ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้กับนักศึกษาที่จะสร้างสรรค์นวัตกรรมและใช้เครื่องมือดิจิทัล

เอกสารอ้างอิง

- กมล โพธิเย็น. (2563). *Active Learning : การจัดการเรียนรู้ที่ตอบโจทย์การจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21*. สืบค้นเมื่อ 20 มกราคม 2568, จาก <https://so02.tcithaijo.org/index.php/suedujournal/article/download/251020/169152/>
- พิกุล สายดวง และชญานันท์ ปติกรพวงเพชร. (2560). *การศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อใช้ในการสื่อสารทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ของกลุ่มอาชีพท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ กรณีศึกษา ชุมชนบ้านชะยอม อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดอุบลราชธานี*. สืบค้นเมื่อ 22 มีนาคม 2568, จาก <https://so01.tcithaijo.org/index.php/humanjubru/article/download/210354/14559>
- สุภาพร ดวนใหญ่ และพิกุล สายดวง. (2561). *ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้กระบวนการวิจัยเป็นฐาน กรณีศึกษา ชุมชนแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม บ้านปะอาว จังหวัดอุบลราชธานี*. สืบค้นเมื่อ 2 เมษายน 2568, จาก <http://ojs.mbu.ac.th/index.php/edj/article/view/296/208>
- นาถฤทัย ทองจันทร์. (2560). *ศึกษาการพัฒนาบทเรียนสร้างเสริมความสามารถด้านการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาการโรงแรมสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม*. สืบค้นเมื่อ 20 เมษายน 2568, จาก <http://ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/1788/1/56254312.pdf>
- ปวันรัตน์ นิกรกิตติโกศล. (2559). *การพัฒนาวัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับผู้ประกอบการร้านอาหารของที่ระลึก ร้านอาหารและเครื่องดื่มที่เกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี*. สืบค้นเมื่อ 28 เมษายน 2568, จาก http://www.ar.or.th/ImageData/Magazine/10042/DL_10257.pdf?t=636432160758577602

- สมบัติ คชสิทธิ์, จันทนี อินทรสุด และธนกร สุวรรณพฤติ. (2560). การจัด การเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับ
ผู้เรียนยุค THAILAND 4.0. วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 5(2),
75-185.
- อาทิตนันท แก้วประจันต์ และลักษณา คล้ายแก้ว. (2563). การวิจัยและสร้างสรรค์สื่อวีดิทัศน์แนวตั้งเพื่อ
การประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยววิถี อำเภอนองแขง จังหวัดสระบุรี. การประชุมนำเสนอ
ผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 15 ปีการศึกษา 2563. มหาวิทยาลัยรังสิต. สืบค้นเมื่อ 6
พฤษภาคม 2568, จาก <https://share.google/colJs2N3SuoATCRhN>
- BRANDL, K. (2008). *Principles of Communicative Language Teaching and Task-Based
Instruction*. In: Communicative Language Teaching in Action: Putting Principles to
Work. Pearson
- Pearson. (2007). *Principles of Communicative Language Teaching and Task-Based
Instruction*. Retrieved 19 April 2025, from
<https://www.pearsonhighered.com/assets/samplechapter/0/1/3/1/0131579061.pdf>
- Richard, J. & Rodgers, T. (2011). *Communicative Language Teaching*. Published online by
Cambridge University.
- Scotland, M. (2007). Higher Education Program Curricula Models in Tourism and
Hospitality Education: A Review of the Literature. *"Hospitality and Tourism
Educator*. 9(1), 801-807.